
Bratři a sestry,

máme za sebou rok hodně dramatický. Sotva jsme se vzpamatovali z Covidové vlny, napadl Putin Ukrajinu. Ohavným, hnusným a sprostým způsobem rozpoutal strašnou válku. Statisíce lidí se daly do pohybu a hledaly bezpečí. Válka se nějak dotkla nás všech.

Vše zlé mívá naštěstí i svou lepší stránku. Mnoho lidí z Ukrajiny zde našlo opravdu pěkné přijetí a bezpečí ale taky přinesli s sebou svá obdarování, která jsou zbohacením pro nás. Jakkoli smutek a touha po domově zatím zůstávají.

Ale pak je zde ještě další rovina událostí, které si nevybírají kdo je kdo, jestli je to domácí nebo host. Někde vstoupila do rodiny nemoc, jinde došlo k rozpadu manželství, ke ztrátě zaměstnání, k úmrtí v rodině nebo k jiným těžkostem. Ale my se tváří v tvář křesťanské zvěsti smíme ujistit o tom, že navzdory tomu všemu, co se kolem nás i s námi samými děje, není nic, co by nás muselo zbavit naděje. Připomínáme si to stále znovu, pokaždé jinak, s jiným důrazem; ale vždyť přece tohle je to, co nás drží a nese i navzdory tomu, že naše životy i svět sám mívají svou odvrácenou stranu.

Apoštol Pavel těmito slovy, která jsme si položili za základ, vyjádřil skutečnost křesťanského života: Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Znovu jsem si uvědomil, jak silnou a nadějnou zprávu nám nese. Ano, stále ještě jsme konfrontováni s mocí tmy. Stále na nás ještě doléhají ty věci staré. Ale pakliže Bůh poslal na svět svého Syna, pak ztrácí noc své tmy moc, jak zpíváme ve známé vánoční písni. Boží, Kristovo světlo už svítí a nic se na tom už nikdy nezmění. Nezmění to ani válka, ani zhoubné choroby, nezmění to ani tma, kterou nosíme my lidé v svých srdcích.

Boží syn vstoupil do tohoto světa ze světa Božího. Vstoupil do lidských dějin. On je středobodem a úběžníkem světa a nikdo jiný. Na tom se nikdy nic nezmění. Nikdo tohle nikdy nezruší, kdyby se cokoli dělo s námi nebo s celým světem. I kdyby se nám v životě vše sesypalo, i kdyby se zdálo, že svět stojí před samotným zánikem, Kristova moc trvá a trvat bude. Zlo a teror jsou způsoby jednání světa, který pominul a kterému nepatří budoucnost. Kristus vítězí, Kristus kraluje a Kristus vládne. Kristus činí všecko nové. Tohle si uvědomme vždycky, když nám náš život dá v budoucnu zabrat, tohle si uvědomme v každé chvíli, kdy se nám bude zdát, že věci které mívaly svůj pevný řád, se nyní

kymáci. Bůh nás vytrhl z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. Kristus otevřel novou a definitivní kapitolu v dějinách lidstva.

Když Pavel o tom království Božího Syna, do něhož jsme přeneseni, do Korintu psal, nemyslel to tak, že už jsme oběma nohama v nebeském království a už nás tento svět nemusí zajímat a jakoby vůbec nebyl. Ale chtěl tím říci, že všude tam, kde se nežije jen z vlastních sil a možností, ale spoléhá na Ježíše Krista, kterého si Bůh vyvolil jako Spasitele a Pána světa, pak není realita našeho světa už jedinou skutečností. V takové chvíli už na sebe bereme novou existenci, máme nové občanství, novou identitu Božích synů a dcer.

Tohle znamená být křesťany. Nejen to, že jsme byli kdysi pokřtěni a pak confirmováni. Není to jen o tom, že platíme salár a jsme členy církve. Je to o tom, jestli jsme zakusili celoživotní proměnu. Jestli jsme skutečně Kristovými svědky, učedníky a následovníky. Pokud ano, pak už na nás nemají právo jiní páni. A mocnosti zla, temnoty a beznaděje už nás nezajmou, neobklíčí ani nezlomí. Máme podíl na novém světě, jsme dokonce novým bytím, novým stvořením. Zatím předběžně, ale už teď to platí. Je to podobné, jako když se student dostane na vysněnou školu. Přejde mu vyrozumění poštou, má to černé na bílém, už je studentem, i když výuka ještě nezačala. Už je jinde, i když jen předběžně. To nebeské občanství už taky máme černé na bílém. Slovo Písma nás o tom ujišťuje – i když ta plná radost v království Božího syna teprve naplno propukne.

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co to ale obnáší, co to v praxi našeho života znamená ? Apoštol Pavel nám předkládá jedno velmi zásadní slovo, a to je smíření. Bůh v Kristu usmířil svět se sebou. V pozadí je starozákonní podoba obětní bohoslužby. Aby byly člověku odpuštěny hříchy, musel obětovat zabité zvíře v chrámě. Kristus je ale koncem obětní bohoslužby. Bůh sám převzal iniciativu a smířil nás skrze Krista. On sám vykonal smírčí oběť svého vlastního syna. Jeho pohnutkou byla jediné láska k lidem. Láska jediné přikrývá a překonává lidskou vinu a hřích.

Co se žádá po nás? Jedině to, abychom k tomuto Božímu činu přitakali. Abychom si uvědomili a vyznali, jak na tom před Bohem jsme. Abychom na Boží milost a lásku odpověděli pokáním a vděčností. Pak se teprve to nové stvoření plně týká nás samotných. Teprve v tomto momentě v nás Boží láska dosáhla svého cíle. Teprve nyní prožíváme zvěst o tom, že nám Bůh nepočítá naše hříchy. Všimněme si rozdílů v překladech. Kraličtí mají: Smířte se s Bohem, ale EP má: Dejte se smířit s Bohem. To je přesnější. Smíření s Bohem není náš skutek. Je to Boží dar, který vděčně přijímáme. A odtud taky vede cesta ke smíření s lidmi.

Farář Wilhelm Busch vyprávěl příběh o muži alkoholikovi, který týral svoji rodinu. Když do té rodiny jednou přišel na návštěvu, zeptal se toho muže: „Tak co - zase to včera skončilo jinak, než mělo?“ Muž jen zaskřípal zuby, vstal, přivedl svého pětiletého synka, a šňůrou na prádlo ho přivázal k židli. Pak na něj zakřičel, aby vstal. Hoch se rozplakal, že to nejde. Vidíte, pane faráři, i já jsem takto spoután a nejde to se dostat z toho ven. Kluk křičí: „Nemohu“ Ani já nemohu. No a farář Busch vzal nůž, provazy přeřízl a hocha vysvobodil. „Vidíte, už může.“ „No ale až poté, co jste přeřízl ten špagát.“ Ano, pověděl farář. „Tohle pro nás znamená Ježíš. Přišel, aby rozřezal pouta, která nás svazovala.....“ A aby stvořil nové věci.

Kristus přišel, aby nás zbavil všech našich pout. Přišel, aby nás vyrval temnotě. A nejen nás křesťany a Evropany, Ukrajince i Rusy, celý svět. V království Božím místa dost, dál kdo chce vejít, vzácný host. Místa je dost i pro hříšníky, vstupným je smysl pro radost... Krásná píseň plná naděje pro naše životy i pro svět. Kristus je Boží Syn. Nikdo větší už po něm nepřišel a ani nepříjde. V něm je naše naděje. V něm je naděje pro lidi, kteří jsou svázáni různými pouty, ať už současnými nebo minulými.

Náš svět, přes jeho mnohé hrůzy a bolesti, současně je a zůstane i Božím světem. Světem, který se od Boha odklonil, ale přece nepřestal být světem, který má Bůh rád. A Bůh přece chce, aby všichni poznali pravdu, dali se s ním ... a i se sebou smířit. Amen.

Modlitba: Pane Bože, tys nás opět ujistil, že ses nepřestal zajímat o svět, který jsi stvořil. Poslal jsi svého Syna, abychom nezůstali v moci temnoty a smrti. On se pro nás obětoval a my už smíme žít ve svobodě tvých dětí. Díky tobě za to. Amen.